Kállai Katalin

Soha nem volt karácsonyok után

Komolykodva jön
de immár komolyan
a szeretet nyilvánvaló
kibogarászhatatlan lénye
akár a kertből bejövő
apróságok
füves angyal
Miki gyík szelleme
sorsuk szép lassan
beteljesült
mi pedig maradtunk
kidobva a létbe
és megint az érzés
az elengedhetetlen
elengedés
a szabadság varázsa
elszabadul

Ha az ünnep egyszerisége
a múltunkba fagyott
végre
menjünk ki
közhelyeinkből a kertbe
nézzük a fák
hófagyta leveleiről
lecsorgó enyhülést
a láthatatlan törpék
lámpásait
akik a nyárba forduló
tél elől
már elvándoroltak
a rég összeomlott
kerti házba

ami az út végén feszít
időtlen idősíkokból
kiszakítva
legyünk a végtelen ünnep
miközben hófehérke
lassan elkomolyodik